

разбра колко солено-горчива и противна е тази вода. И както гледаше как рояк рибки се трупаша към зеленясалите камъни на кея, при него съвсем незабелязано и безшумно спря малка лодка. Лодкарят плесна с веслото си, и Орфей погледна плахо. За една монета бедният лодкар го разведе из това прекрасно яносиньо море и му разказа сума интересни и забавни работи. От него Орфей научи, че това море не е единственото море, че нагоре има друго море, черно и бурно, а надолу има трето море, бяло, топло и кротко, а колко морета има още нататък, той, лодкарят, не може да каже, защото не е ходил нататък. По говора той позна, че Орфей не е тукашен. На свой ред Орфей му разказа как е попаднал тук. И тогава лодкарят, като се отпусна, отначало двусмислено, а сетне и съвсем открито, разказа какъв жесток и алчен тиранин бил техният владетел и как безогледно и безмилостно ограбвал всички.

Уморен и угнетен от тези страшни разкази, Орфей се върна в двореца. Прислужниците го попитаха дали ще закуси, но той се свря в ъгъла на един от големите балкони и се загледа в този наистина хубав, но чужд и нещастен край. Той мислеше за другите морета и му се струваше, че друго такова красиво море не може да има на земята. В неговите води той виждаше не само всички цветове на дъгата, на която така се е любувал в своя роден край, но като че ли тук се мяркаха отсенки, каквито никъде другаде в природата не се срещат.

Същия ден при Орфея дойдоха двама души. Те казаха, че ги изпраща владетелят да му направят нови дрехи. Орфей се учуди — та само преди няколко дни му шиха нови дрехи. Но шивачите взеха мярка и си отидоха. След два деня те пак